

Pligt til at møde. Mesteren har Pligt til at sørge for, at Lærlingen saa vidt muligt kommer i en teknisk Skole. Men der burde i Lærlingeloven være en Bestemmelse om, at Lærlingen ogsaa havde Pligt til at møde i — Skolen. De øvrige Bemærkninger, jeg kunde ønske at gøre, skal jeg vente med, til Sagen kommer i Udvalg.

Jeg skal hermed paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget med de af mig paa-pegede Ændringer til velvillig Behandling. Jeg haaber, den skal resultere i, at vi snart faar den nye Lærlingelov, som der i saa mange Aar har været arbejdet paa.

Valdemar Nielsen: Som der allerede er peget paa af ærede foregaaende Talere, har flere tidligere Rigsdagssamlinger været stærkt optagne af den foreliggende Sag. Jeg skal ikke komme ind paa en historisk Udredning af Forholdet, men kun pege paa, at man i Firserne var meget stærkt inde paa Drøftelsen af dette betydningsfulde Spørgsmaal, og at disse Drøftelser resulterede i den Lov, vi lever under i Øjeblikket, nemlig Loven af 1889. Denne Lov var Udtryk for et Kompromis, forskellige Opfattelser maatte gaa sammen for at opnaa et Resultat. Og Loven har derfor ogsaa alle et Kompromis' Svagheder. Saa laa Sagen, som ærede Medlemmer ved, stille, indtil Minister Stauning i Samlingen 1918—19 fremsatte et nyt Lovforslag. Det resulterede ikke i nogen Lov, men blev fremsat igen i Samlingen 1919—20 og overgivet til en Udvalgsbehandling, som ikke blev færdig.

Nu har altsaa den nuværende højtærede Indenrigsminister fremsat dette Lovforslag. Mit Parti vil meget gerne arbejde med paa en forsvarlig Ordning af denne Sag; vi er meget interesserede i, at der kan opnaas et gunstigt Resultat, og vi tilsiger Ministeren vor Støtte dertil, men jeg kan ikke som det ærede Medlem, der talte paa Partiet Venstres Vegne (J. C. A. Larsen), og som Ordføreren for det konservative Folkeparti (Pitzner) sige, at Lovforslaget dækker, hvad vi ønsker. Den ærede Ordfører for Venstre var saa inderlig tilfreds med hele Lovforslaget og mente, at Ministeren havde haft en heldig Haand ved Udarbejdelsen af det. Derom turde der maaske kunne tvistes. Mit Parti mener, at Lovforslaget, set paa Baggrund af Lovforslagene i de to tidligere Samlinger, er et absolut Tilbageskridt, men efter de Udtalelser, som den nuværende højtærede Minister fremsatte ved Sagens Behandling i 1918—19, har jeg Haab om, at der kan gennemføres saadanne Ændrin-

ger, at mit Parti kan gaa med til Lovforslaget.

Det, der for mig er det væsentlige ved en Lovgivning vedrørende dette Spørgsmaal, er, at der bliver truffet gode og forsvarlige Beskyttelsesbestemmelser for den unge Lærling, og at disse Bestemmelser bliver saa effektive som muligt. Der er ganske vist to Parter i dette Forhold, Mester og Lærling, men Lærlingen er jo den svageste Part, og jeg mener, det er Lovgivningsmagtens Pligt og Opgave at sørge for at træffe Bestemmelser, der saa vidt muligt beskytter navnlig den svageste Part. Selvfølgelig skal der ogsaa samtidig træffes Foranstaltninger, der sikrer den bedst mulige Uddannelse og gør det saaledes, at der ogsaa bliver en passende Tilgang til Fagene, til de Virksomheder, hvor de unge Lærlinge skal uddannes. Jeg vil dog atter pointere, at det vigtigste i dette Forhold er de Beskyttelsesforanstaltninger, der bliver truffet; men naar jeg nu ser paa det Forslag, som den højtærede Indenrigsminister har fremsat, synes jeg, der er Tilbageskridt paa mange Punkter.

Jeg skal nu vende mig til nogle af de Punkter i Lovforslaget, som jeg kunde ønske affattet paa en anden Maade. Under Punkt 4 i § 2 siger Lovforslaget „den, der 3 Gange i Løbet af 5 Aar har gjort sig skyldig i saadanne Brud paa Lærekontrakter, at disses Ophævelse er blevet en Følge heraf“. Der har den højtærede Indenrigsminister fraveget den Affattelse, som fandtes i Lovforslaget af 1918—19, og har sat „3 Gange“ i Stedet for „2 Gange“. Jeg har undertiden ikke noget imod, at man farer med Lempe overfor Overtrædelser, men jeg har noget derimod, naar det gaar ud over andre Mennesker. Og saaledes er det jo i dette Forhold. Jeg finder den her indsatte Bestemmelse uheldig og mener, at den betegner et afgjort Tilbageskridt: 2 Gange turde være tilstrækkeligt for at dømme den Mand, der ved egen Skyld, fordi han er blevet dømt for Brud paa Lærekontrakten, har bevirket dennes Ophævelse. Ogsaa i det sidste Stykke af § 2 er der indført en ny Bestemmelse, som jeg meget vil advare imod at gøre til Lov. Det hedder nemlig her, at „den næringsdrivende, der 2 Gange i Løbet af 10 Aar ved Voldgift er ikendt Erstatning til en Lærling for at have ladet det mangle paa tilbørlig Omhu for Lærlingens Uddannelse, skal ligeledes være uberettiget til at antage Lærlinge til Uddannelse, med mindre“, føjes der til, „Lærlingens Uddannelse“ — fordi den